

Между небето и земята властни --
 Слѣзнете отъ блаженни кржгове,
 Водете ме къмто живота ясни.
 Единъ вълшебенъ плащъ да бихъ ималъ,
 Тѣй да ме носи по стрѣни незнайни,
 Прѣзрѣль бихъ азъ одежди най-сияйни,
 И царската одежда бихъ прѣзрѣль!

ВАГНЕРЪ.

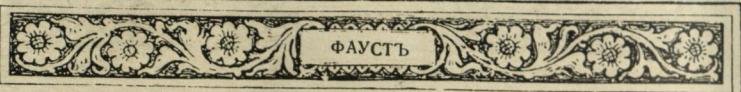
Не викай тозъ познатий рой,
 Разлѣнъ той плува изъ мъглата,
 И носи ни бѣди безброй
 Отъ всички крайща на земята.
 Отъ сѣверъ иде острозжбий духъ,
 Езиците му тѣнки кръвъ покрива,
 Отъ изтокъ пъкъ завѣва стрѣвенъ, сухъ,
 Въвъ дробоветъ ти се впива.
 Пустиня ако го на югъ роди,
 Въ глава олово се разтопва ;
 Отъ западъ нѣкой ще те разхлади, —
 Но ниви и поля, и тебъ потопва.
 На щрекъ сѫ, за да пакостѣхъ,
 Услужватъ, съ примки за да ни обвържатъ.
 Прѣструватъ се, че отъ небе летятъ,
 И шъпнатъ ангелски, когато лъжатъ.
 Но да вървимъ! Тъмнѣе цѣлий свѣтъ.
 Мъгла припада вечъ. Завѣя хладъ.
 Сега отъ кѫща ще се насладишъ. —
 Какво тѣй слисанъ съсь очи слѣдишъ?
 Какво се погледъти ти въ здрача вплита?

ФАУСТЬ.

Туй черно куче, вижъ изъ нивитѣ какъ скита.

ВАГНЕРЪ.

Отдавна го видѣхъ. Защо?

66
Документ